

VÁŠEK EVA TONÁ

Kvítí ticha a samoty lesní poustevny

Ponor - Maheshwarananda Wood Ashram

MIIM

Vzpomínka z dětství:

Byli jsme s Jirkem malí klučička a vždycky jsem se těšil na Tvoje návštěvu u nás doma, neboť jsi to byl ty, kdo se z dospělých nejvíce zajímal o náš dětský svět: o sbírky motýlů, známek a vůbec o vše, čím jsme tehdy žili. Vždy jsi nás podpořil překvapivým slovem a probudil nás, což pokládám na duši. Teprve dnes vidím, jak to bylo důležitější. A tak vyjadřuji svůj dík a přeji ti i teď štěstí a všem tvým blízkým, hodně štěstí, harmonie a radosti.

Tan Bůh Ti zehnoj s trýci Toniku
Děkuji

Jana Štěpánková

Chuďáček Boží

16. února L.P. 1998

*GATÉ GATÉ PARAGATÉ
PARASAMGATÉ BODHI SVAHÁ*

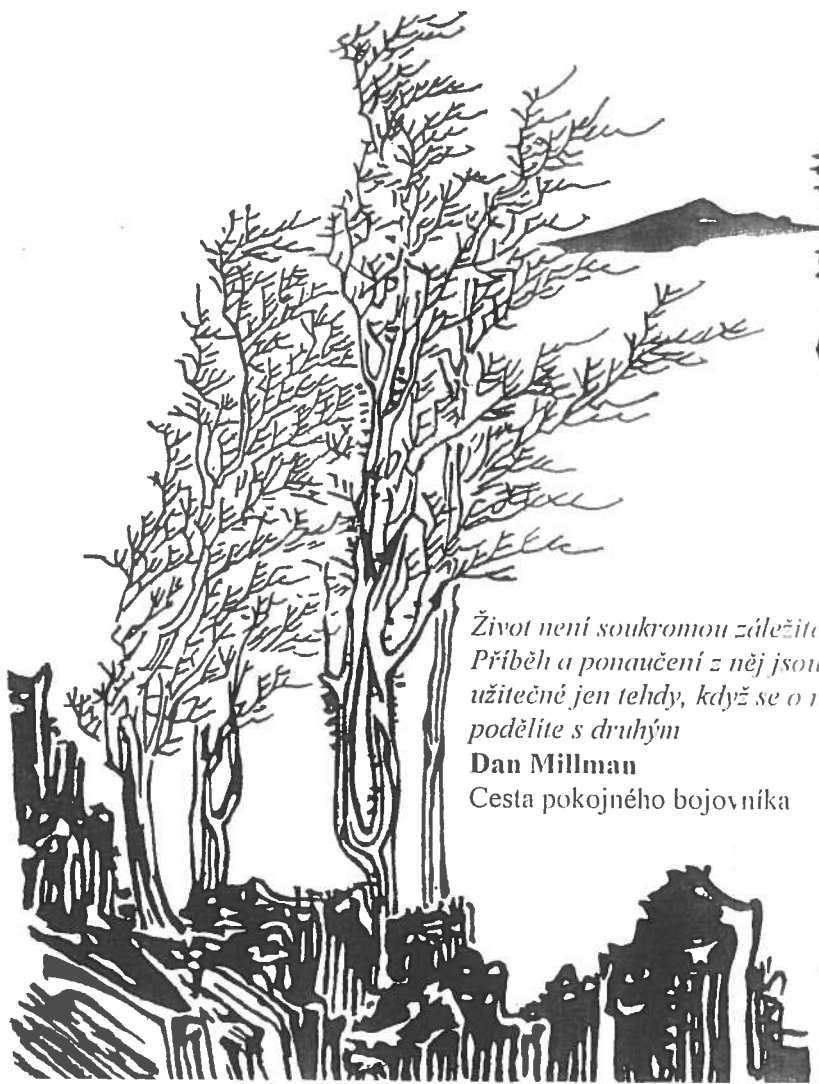
*Tomu, co je za vším, co je mimo vše
a dokonce i za tím, co je za vším,
Osvícení, věnuji svůj zpěv.*

*ÓM ŠRÍ RÁM DŽEJ RÁM
DŽEJ DŽEJ RÁM*

*Vítězství Rámovi,
vítězství silám Lásky, které jsou Boží.*

Lepší je vlastní, byť nedokonalá stezka, než sebedokonalejší stezka druhého. Neboť cesta druhého není tvojí cestou.

Bhagavadgíta, III,35

*Život není soukromou záležitostí.
Příběh a ponaučení z něj jsou
užitečné jen tehdy, když se o ně
podělíte s druhým*

Dan Millman

Cesta pokojného bojovníka

Zasvěcení

Následující verše - dají-li se tak ta písmenka nazvat - vznikly velmi zvláštním způsobem. Zapsal jsem je tak, jak vytryskly ze srdce, jen kvůli tomu psaní, nic víc, neboť taková chvíle je pro mne dosti silnou meditací, která mě učí. Krátce poté, co vznikly, nejčastěji druhý den ráno, mi již připadaly archaické a tak jsem jimi spokojen zatápěl v kamnech. Splnily svůj účel. Dělal jsem to tak po mnoho let.

Jakýmsi zázrakem uniklo svému osudu v plamenech ohně několik dílek - tato sbírka. Jsou poselstvím duchovní cesty tak, jak jsem ho byl schopen cítit v roce 1997 a počátkem roku následujícího. Rozhodl jsem se je zveřejnit pro své nejbližší, pro sanghu - „společenství mnichů na Cestě“, neboť jsem mezi tím zjistil, že krásnou meditací může být i editorská práce při jejich vydávání. Sbírkou básní jsem rozmnožil, ale když byla připravena k rozdávání, se mě zmocnil pocit, že je iluzí sdělit slovy něco, na co si stejně musí přijít každý sám. A v zápětí šel celý náklad do kamen. Zachránily se pouze dva exempláře, které již mezitím kolovaly světem. Jen díky přímluvě několika kamarádů jsem se odhodlal vydat toto druhé - poněkud rozšířené - vydání, a svěřit ho pod starostlivou ochranu Brodieho. Vezměte si prosím z následujících řádků jen to, co se vám hodí, či co můžete a na zbytek zapomeňte.

Tuto sbírku střípků posbíraných Cestou Domů věnuji všem duchovně hledajícím, zejména však těm, kteří mě svým životem nejvíce ovlivnili. Čím bližší a důvěrnější bylo takové setkání, tím hlubší je Tvůj podpis na následujících řádcích. A tak rozjímám, kdo to vše vlastně napsal, kdo je skutečným autorem... Kdo jsem já ?

Z těch stovek krásných lidí, co mi poslal velký režisér do cesty, patří můj zvláštní dík mé mamince, za to že byla opravdovou apoštolkou mého dětství a ukázala mi první střípky lásky a moudrosti v chrámu i v přírodě. Děkuji Majce - mé první lásce, Peťovi, Martinovi a Patrikovi - bojovníkům z bosonožského Shaolinu na úsvitu mé Cesty, Betty Gjánešvarí - která mi dovolila zahlédnout hlubinu lásky ženského srdce, Bobule - kterou jsem měl vždycky rád pro spanilost jejího srdce, Havranovi - který mi svým příkladem snad nejvíce ze všech ukázal k návratu na lesní cestu poznání.

Brodiemu - jehož dobrosrdečnost mi - aniž to tuší - hodně pomohla v těžkých chvílích, Pavlovi - učiteli z brněnského Shaolinu, za to co činí pro mnoho lidí a učinil i pro mne - vnitřně připravil na setkání s Mistrem. A potom je tu samozřejmě On, Hlas mého nejvyššího Já, jenž se od dětství ozývá v mém srdci a provází mě úskalím života. Nalezl jsem Ho v podobě indického světce paramhanse svámiho Mahéšvaránandy.

Tisíceré požehnané díky, tisíceré požehnané díky, tisíceré požehnané díky. Hodně lásky a poznání na stezkách mající srdce.

Gjánéšvarpuri
Chud'ásek Boží

Řehole bojovníka

Ten, kdo je přátelský, soucitný, nesobecký, kdo nemyslí stále na svoje vlastnictví a koho neruší ani štěstí, ani bída, kdo odpouští, je spokojený a má pevný cíl, kdo své myšlenky a vědění věnuje jen Mně, kdo je Mi takto oddaný, je milovaným druhem Mým.

Ten, kdo neruší své okolí a není ani rušen okolím, kdo je beze strachu, závisti, palčivé touhy a nezkratné radosti, kdo je Mi takto oddán, je milovaným druhem Mým.

Kdo není na nikoho vázán, kdo je očištěn, kdo je bdělý, lhostejný k strádání, odpoutaný od všeho marného počínání, kdo je Mi takto oddán, je milovaným druhem Mým.

Kdo nechválí sebe, ani nehání jiné, kdo je povznesen nad smutek, přání, nad dobro a zlo, kdo je takto prosvycen oddaností, je milovaným druhem Mým.

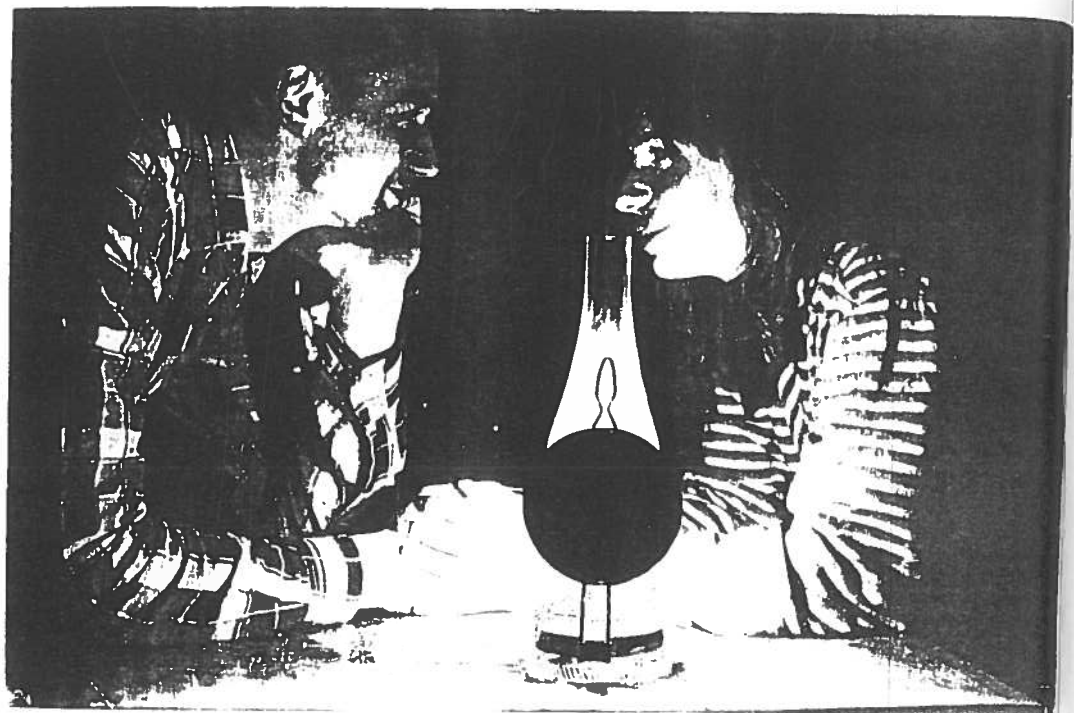
Kdo je stejně vlídný k přáteli jako k nepříteli, stejně klidný ve cti, jako v potupě, kdo nedbá horka ani chladu, radosti ani bolesti, kdo je věrný, ale ode všeho odpoutaný, kdo je povznesen nad chválu a hanu, kdo je mlčenlivý, spokojený a pevné mysli, kdo našel pravý domov ve Mně - kdo je mi takto oddán, je vskutku milovaným druhem Mým.

Ale nade vše milí jsou Mi ti věrní, kteří neustále žízní po nektaru Mé Nesmrtelnosti a ve Mně hledají Nevysychající Pramen !

Bhagavadgíta, XII, 13-20

Denní modlitba

Před Tebou se ve svém srdci
s pokorou skláním,
Tobě vzdávám svou úctu,
Pane, Božský Mistře, Ochránče.
Osvětli prosím mé srdce
svým Kosmickým světlem.
Naplň mě odvahou a silou,
abych dokázal po celý život
kráčet po Posvátné stezce Poznání,
ať z ní nikdy nesejdu a nezabloudím.
Očisti prosím mé srdce,
zapaluj ho láskou
a učíš mě svým nástrojem.
Ať mě po celý život naplňuje a vede
láska k Tobě, všem živým tvorům
a celému vesmíru.
Kéž jsou všechny mé činy,
slova, myšlenky i sny
čisté jako křišťál
a mé tělo i mysl jsou zdravé.
Uč mě Pane správnému rozlišování
a ved' k lásce, soucitu, moudrosti a Pravdě.
Podpoř prosím mou důvěru v Tebe,
bud' ochráncem mé víry,
protrhni clonu mé nevědomosti,
odstraň všechny mé pochyby,
temnotu, bolest a utrpení.
Osvětluj mou Cestu
a ved' mě prosím již v tomto životě
ke sjednocení s Tebou.
Požehnej mi prosím bezdůvodným štěstím,
životem v nepřipoutanosti, svobodě a nezávislosti.
Žehnej prosím Pane každému,
kdo přebývá v mém srdci.
Jsem bojovník na Cestě k Tobě.
Dopřej mi prosím ještě v tomto životě
realizovat jméno Gjánéšvárpuri.
Tvá vůle nechť je mou vůlí.
Nechť zvítězí síly Lásky..

Poděkování

Hledím do Tvých očí
a ptám se „Kdo jsi ?“
Opravdu, kdo jsi ?
Jednou v Tvých očích
vidím lásku, jindy pláč,
úsměv i smutek,
vidím v nich tajemství
i čistotu,
je v nich pokora i odhodlání,
důvěra i touha.

Hledím do Tvých očí
a vidím v nich slzy bolesti
i slzy lásky a štěstí.

A opět se ptám:

„Kdo jsi ?“

Jakoby Bůh
mluvil Tvými ústy.

Kdo jsi ?

Jak dlouho spolu tančíme životem ?

Jak dlouho se setkáváme ?

Sedmým rokem ?

Nebo snad sedmým životem ?

Či sedmým tisíciletím ?

Kdo ví ...

Snad jsem lesní poustevník

a Ty dívka z vesnice,
co mu nosila jídlo a pití.

Nebo jsme spolu žili

na srubu v lesích
a měli spoustu dětí.

Možná jsme sedávali u ohňů

v indiánském tepe
a byli dětmi Plání.

Byli jsme milenci,

*Myslím na osobu,
která je pro mě nejdražší ze všech lidí,
kteří jsou dnes na živu,
na to, jak obohatila můj život.
Zítřka ji mohu ztratit...
Takový je život. Křehký.
A kdyby se tak stalo,
neměl bych důvod k nespokojenosti.
Měl jsem jí tak dlouho,
Bůh ví, že jsem na ni neměl právo
ani na jedinou hodinu.
Život je nespravedlivý:
Musím myslet na ty
kteří nikdy nepoznali ty dary,
které mi ona přinesla.
Ve své fantazii ji to říkám
a čekám, co bude dál.*

Anthony de Mello, K pramenům

měli se rádi.
A dnes padá kometa,
je krásná,
nejkrásnější za dvacetdevět let,
co zde chodím.
Dávám Ti ji darem,
k narozeninám, je Tvá.
Kde budeme až opět přiletí ?
Vzpomeň si tehdy
na můj dar.
Jak rád bych Ti ji
vpletl do vlasů
jako nejzářivější ozdobu
s Božím požehnáním.
A děkuji Ti za všechno,
prosím o odpuštění,
mám pocit,
že jsi mou částí.
Kéž jsi šťastná,
plná radostí, lásky a smíchu.
Jak rád vídám úsměv
na Tvé tváři.
A modlím se,
kéž dojdeme Domů,
do splynutí se Sluncem,
stromy, motýly, trávou
i dešťovými kapkami.
Kéž je nám dovoleno
dojít spolu do Cíle naší Cesty
má milá Betty
má milá Gjánéšvári.
Kéž si vzpomeneme
na své pravé Já.
Tvůj Sam,
Tvůj Gjánéšvárpuri.

březen 1997, Horní Maršov

*A stařec vzhlédl ke svému druhu a řekl mu: „Vyprávěj mi o dětech.“
A on řekl: „Vaše děti nejsou vašimi dětmi. Jsou to synové a dcery
životní touhy po sobě samých. Přicházejí skrze vás, ale nikoli od vás,
a i když jsou s vámi, přece vám nepatří. Smíte jim dát svou lásku,
nikoliv však své myšlenky, neboť ony mají své vlastní myšlení.
Můžete ubytovat jejich těla, ale ne jejich duše, neboť ty přebývají v
domě zřídka, ježž vy navštívit nemůžete, ani ve svých snech. Smíte se
snažit být jako ony, ale nepokoušejte se je připodobnit sobě. Neboť
život neběží pozpátky, ani neprodlévá ve věřejšku. Jste tětivy luků,
jimiž jsou vaše děti vysílány jako živé šípy. Střelec vidí cíl na stezce
nekonečna a vás napíná svou silou, aby jeho šípy letěly rychle a
daleko. Nechte svůj luk zamířit rukou střelce k radosti, neboť tak jak
miluje šíp, který letí, tak miluje i luk, který je pevný.*

Khalil Gibran, Prorok

Hra dětí

Pozoruji hru dětí.

Vidím, že většinu svého času
žijí v přítomnosti, tady a teď.
A tato schopnost jim dovoluje
procházet světem jako v pohádce.

V lese pod smrkem
staví skřítkům domečky.
Z klacíků, kůry, kamenů, šišek a mechu.
Taky jsem si kdysi takto hrával,
ale ve světě dospělých jsem to již takřka zapomněl.
Nyní si vzpomínám !
Začínám chápat,
proč Ježíš učil,
abychom byli jako děti.
Proč nabádal,
abychom na cestě do Božího království
kráčeli s dětským srdcem.
Připojuji se k dětem.
„Tady můžeš udělat skřítkům domeček“,
říká malá holčička
a ukazuje na dutinu v kořenech stromu.
Podává mi klacíky, mech a šišku
a já stavím!
A najednou se ocitám v úplně jiném světě,
v Království přítomnosti, ve Světě dětí!
Vše je v něm čisté, jak je krásný !
A najednou si uvědomuji,
že to nejsem já, kdo tu učí !
Role se obracejí.... děti jsou mými učiteli!
Učí mě velkým životním pravdám,
neboť ony jimi žijí.

duben 1997,

Středisko ekologické výchovy a etiky Rýchory, Krkonoše

Bojuj Ardžuno !

Křižovatka

Stojím na křižovatce,
jen dvě cesty z ní vedou,
jinou nenacházím.

Vpravo stojí s otevřenou náručí ona
a s krásným třpytem v očích říká:
„Vem si mne, jsme spolu přece již tak dlouho !“
„Rozhodni se!“, cítím její hlas.
Je to manželství,
široká brána ke všednímu životu.

Vlevo stojí On.
Cítím co chce říct,
a proto Ho prosím: „Zpevni mé srdce !“
A On říká: „Manželství je připoutanost !“
„Myslel jsem, že chceš jít za Mnou,
ale svatební šat je oděv satanův !“
Řekl to nezvykle drsné slovo,
jež se netýkalo ženy, ale připoutanosti k ní,
srdce se zachvělo
a navždy z něj odešly pochyby.
„Rozhodni se“, cítím Jeho hlas.
Je to samota,
trnitá brána k duchovnímu dobrodružství.

„Mám Vás oba rád. Tebe i ji !“
„Což nelze jít za Tebou ve dvou ?“

„Jak můžeš být svobodný,
když máš strach být sám ?!“

„Přijímám !!!“,
volám nočním lesem
vstříc hvězdám na obloze.

Dokonalá harmonie je pouze tam, kde je Poznání. Podle starých mistrů, je setkání dvou duchovních lidí v manželství zázrak, který se na světě odehraje tak asi jednou za tisíc let

Eduard Tomáš, Cestami sebepoznání

Vítězství připadne tomu, kdo se odváží být sám.

Anthony de Mello, K pramenům

Je rozhodnuto.
Ona se otáčí a spěchá rychle
do náruče jiného muže.
„To už jsou ženy“, dodává s pochopením On.
Je o ni dobře postaráno. Bůh ji žehnej.
„Děkuji“, volám v duchu za ní.
Kruh se uzavřel.
S láskou přišla a v lásce odchází.
Realizoval jsem podstatu
vztahu mezi mužem a ženou.
A opět jsem zbaven jedné iluze.
Všechny ženy kéž jsou pro mne navždy
Panenky Marie.

Nemůžete se rozejít bez karmické zátěže,
než skrze lásku a poznání !

srpen 1997
Maháprabhudíp ášram, Střílky

O duchovní cestě

Kdybych tušil předem
co mě čeká na duchovní cestě,
snad bych ani nenašel odvahu
na ni vykročit.
A přece bych jinudy jít nechtěl !

Jindy jsem našel jakéhosi svätce v jedné jeskyni. Tolik se naplakal, že z toho oslepl. Jeho kůže byla šupinatá špínou a svatostí. Ten mi řekla nejpravdivější, ale také ta nejhroznější slova. Když na ně pomyslím, běhá mi ještě teď mráz po zádech.

„Jaká slova?“ Chci je slyšet, řekl František a vzal mě za ruku. Celý se třásl.

„Vrhl jsem se před tím mužem na zem zeptal se: „Svatý poustevníku, vydal jsem se na cestu, abych našel Boha: ukaž mi cestu!“

„Cesta neexistuje“, odpověděl a udeřil holi o zem. „Není žádná cesta!“

„Tak tedy - co je?“, řekl jsem polekaně.

„Existuje propast. Skoč do ní!“

„Propast?! To je ta cesta?“, křičel jsem.

„Ano. Cesty vedou zemí, jenom skok tě přivede v Bohu. Skoč!“

„Nemohu otče!“

„Tak se ožeň a uklidni se!“, řekl a ukázal mi vyhublou, kostnatou rukou k východu z jeskyně. Vyhmal mě a ještě dlouho jsem slyšel jeho pláč.

Nikos Kazantzakis, Chudásek Boží. Život sv. Františka

Tak jako je účelem jezení uspokojit hlad a ne chtivost, je sexuální instinkt určen k rozmnožování druhu podle přírodního zákona a ne k zažehávání nenasytné touhy. Zničte už nyní špatné touhy, jinak vás budou následovat až bude vaše astrální tělo odloučeno od své fyzické schránky. I když je tělo slabé, mysl by měla stále odolávat. Přepadne-li vás s krutou silou pokušení, překonejte je neosobní analýzou a nezdolnou vůlí. Každá přirozená vášeň se dá ovládnout...

...Procházej světem jako lev sebeovládání, postarej se, aby tě neproháněla žába slabosti...

...Nenechte se bít provokujícím bičem hezké tváře. Jak může mít opravdové potěšení ze světa otrok svých smyslů? Když se brodí v bahně, unikají mu jemné vůně. Člověk se živelnými choutkami ztrácí všechno jemné rozlišování.

Šrí Juktéšvar

Paramhansa Jógananda, Životopis jógina

Kdo přichází ke mně a nedovede se zřítci svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem.

Ježíš, Evangelium sv. Lukáše 14, 25

Najednou poznáváte, že nejlepší způsob, jak posloužit jinému člověku, je osvobodit jej od připoutanosti, která mu brání ve skutečném životě. Chápete, že tou jedinou věcí, kterou máte dělat pro

ostatní, je zůstat sám sebou, být pevným v sobě a pak dělat cokoli, co děláte.

Ram Dass, Tanec života

Ztotožňujete se se svou manželkou, se svými dětmi, se svým domem ap. Je to ztotožňování čili připoutanost, která má za následek otroctví, bídu a utrpení.

Šrí Swami Šivananda, Mysl, její tajemství a kontrola

Abys mohl žít a být svobodný, je třeba se zbavit strachu z toho, že budeš bez lidské společnosti.

Anthony de Mello, K pramenům

Nic nám nepatří, držíme se pravdy a mějme na mysli Boha.

Šrí Maháprabhudži

Paramhans Svámi Mádhavánanda, Líla Amrit

Mistr a žák jsou jako dvě svíčky: Mistrova je zažehnutá a hoří jasným plamenem. Žákova svíčka zatím nehoří. Touží-li po poznání, musí se k Mistrovi přiblížit a zapálit plamenem jeho svíčky svou.

Paramhans Šrí Svámí Mahéšvárananda

Probud' se a povstaň! Přisedni k nohám mistra a poznej TO. Mudrci říkají, že tato cesta je jako ostří nože. Úzká je a těžko po ní jít!

Upanišády

Tisíce a tisíce lidí hledá vedení, ale málokdo hledá ve vlastním srdci.

Paramhans Svámí Mádhavánanda, Lila Amrit

Satsang u nohou Mistra

Můj milý,
nečekej až Tě utrpení popožene.

Již dnes
uprostřed veselí a radosti
vydej se na cestu
a přej si vítězství
již v tomto životě.
Neotálej bratře můj,
život je krátký
a cesta daleká.
Co dnes zažíváš,
zítra bude pouhým snem,
iluzí, popelem Tvých vzpomínek.
Nepromarni svůj život,
smrt číhá
za každým ohybem cesty !

Přetni uzel,
který Tě poutá
a vydej se svobodně
a s radostí na cestu,
bez ohledu na to,
kam Tě povede.
Srdce je Tvůj kompas,
ve svém srdci hledej Mistra !
Zbav se strachu
a připoutání
a uslyšíš Ho !
Své srdce najdeš
u snů a ideálu svého mládí !
Na stezkách srdce
nemůžeš zabloudit !

*srpen 1997,
Maháprabhudíp ášram, Střílky*

Kdysi na počátku věků se sešel sněm Bohů, aby se rozhodl, kam před člověkem ukryt to největší Božské Tajemství.

Jako první tehdy promluvil Brahma Stvořitel: „Moji milí Božští druhové, Navrhnuji vám, abychom naše největší Božské Tajemství ukryli na vrcholku Himaláje. Jeho nebetyčnou výšku člověk nikdy nezdolá!“

Bohyně Kálí však nahlédla do své nesmírné kruhové paměti, jež hledí vpřed i vzad a řekla: „Můj Božský druhu, musím tě varovat! Již za několik znepokojivě krátkých miliard roků stane člověk na vrcholku Himaláje a co pak bude s našim Tajemstvím?“

Poté se ujal slova Višnu Udržovatel: V tom případě navrhuji abychom naše největší Božské Tajemství ukryli na dně oceánu! Jeho dusivou hloubku člověk jistě nikdy nepřekoná!“

Ale Bohyně Kálí opět nahlédla do své nesmírné kruhové paměti a řekla: „I tebe musím můj Božský druhu varovat! Již za několik znepokojivě krátkých miliard roků se člověk ponoří až na dno moří a oceánů a co pak bude s našim Tajemstvím?“

V té chvíli se ujal slova Šiva Ničitel: „Dobrá, dobrá Kálí! Ale netvrd' nám, že naše největší Božské Tajemství nebude v bezpečí pokud ho ukryjeme v mrazivém odloučení vesmíru: na povrchu měsíce!“

Ale Bohyně Kálí se jen s pochopením pousmála a řekla: Již za několik znepokojivě krátkých miliard roků stane člověk i na měsíci! A co se pak stane s našim Tajemstvím?

To již bylo na sněm Bohů příliš!

„Tak tedy sama navrhní Kálí, kam ukryt před člověkem naše největší Božské Tajemství!“

A Bohyně Kálí odpověděla: „Mí Božští druhové! Vy stále nechápete, jak moc touží člověk po poznání. V jeho hledání vystoupí na nebetyčný vrchol Himaláje, ponoří se do dusivé hloubky oceánu, ba dokonce stane i na povrchu měsíce, ale aby hledal v sobě, to ho jen tak nenapadne! Ukryjme tedy naše největší Božské Tajemství přímo do nitra člověka: do jeho srdce!“

A tak se i stalo. A největší Božské Tajemství je v bezpečí dodnes!

Odysea o touze po poznání

Kde všude jsem Tě hledal Pane ?!

Hledal jsem Tě v čistotě přírody,
v záři ohně, Slunce, Měsíce i hvězd !

Hledal jsem Tě ve třpytu vody ve studánce,
ve vůni rozkvetlé louky i borovice,
v kráse perlet'ových motýlích křídel,
v bzučení včel i vážky na rybníce,
ve švitoření ranního ptačího koncertu,
v malebném tichu lesního soumraku,
ve vlhém jarním vánku i letní bouře.

S jakou láskou a touhou jsem Tě hledal v hlubokých lesích,
ztracených údolích a liduprázdných horách !

Hledal jsem Tě na stránkách posvátných knih,
u oltářů v chrámech, ve zповědnicích i za zdí klášterů,
dokonce i v kryptách mezi kostmi předků, ba i na pitevně.

Touha po poznání mě vedla po zříceninách hradů,
mezi starobylé pergameny v archivech,

s krompáčem v ruce na pravěká hradiště a do tmy jeskynních dómů,
vykopal jsem tisíce kostí, pazourků, střepů a zkamenělin.

Podél potoků jsem se prodíral do temného nitra vápencových skal,
po laně jsem slaňoval do útrob propastí Matky Země !

S jakým zápalem a nadšením jsem Tě hledal ve vědě
i v oddělené realitě posvátných rostlin !

Hledal jsem Tě za slovy svých bližních, své dívky i kněží,
sloužil jsem nemocným, invalidům i dětem.

Hledal jsem Tě i za láskou ženy !Kde všude jsem Tě hledal Pane ?!

Ve svých snech a fantaziích jsem navštívil
vzdálené země a hvězdné galaxie.

A teprve po této bezmála třicetileté pouti světem si uvědomuji,
že posledním místem, kde jsem Tě dosud nehledal,
jsem já sám, mé nitro, mé srdce...

A tak vyhledávám samotu, usedám v přírodě, zavírám oči
a veden vůní mantry se vydávám za novým dobrodružstvím,
na průzkum vesmíru za zavřenými očními víčky.

Pán Bůh mi žehnej. Toužím Tě realizovat již v tomto životě !

srpen 1997

Jsou lidé, kteří si nevšimli, že všechna pokolení jejich předků zemřela, nevidí, že v jejich vlastních domech umírají rodiče, muži, ženy, mladá i starší, nedívají se na mrtvoly odnášené na hřbitov, nikdy nepomyslí na to, že i do nich vstupuje smrt. A tak nikdy nenajdou cestu vedoucí k vysvobození.

Guru Rinpočhe. O překážkách na duchovní cestě

Když je bojovníkovi něco nejasné, myslí na svou smrt
don Juan.

Carlos Castaneda, Oddělená skutečnost

Posel času

Jsem na pravěkém hradisku na kopci v lesích.

Je to posvátné místo mého mládí.

Procházím se mezi duby, prohlížím si archeologické výkopy v zemi,
jež jsem vyhloubil kdysi před čtrnácti lety.

Hledám své kořeny...

Vidím sám sebe, jak se zde jako patnáctiletý mladík
propadám v osamění do plejád času,

když v zemi hledám pravěké střepy z nádob z doby kamenné.

Vidím, jak se zde nesměle sbližuji s přírodou,
jak zažívám tísnivý pocit z prvního osamění u večerního ohně,
vzpomínám si, jak vysedávám na větvích borovic a pozoruji sojky,
jak pod duby sbírám housenky stužkonosek a brouky krajníky,
a zažívám tajemné chvíle při hledání pazourků a starobylých střepeů.

Jsem pohnut vzpomínkami.

Kam se to vše podělo? Kam se podělo mé šťastné romantické mládí?

Jaký má smysl lidský život, když ho stejně za okamžik setře čas?

Beru do ruky klacík a tak jako kdysi
odkrývám mezi kořeny stromů drn hlíny.

Je to silný zážitek, mocná chvíle plná vnitřního ticha a dojetí.

Nacházím pravěký hliněný střepe,
posla dávno vyhaslých časů, posla mého mládí!

Jsem zasažen tím, co říká mému srdci:

„Kde je ten člověk,

který mne před tebou naposledy držel v ruce? Kam zmizel?“

Uplynuly tisíce a tisíce let!

Bylo to dávno před Kristem, dávno před Budhou...

Kam zmizeli všichni ti lidé i se svými osudy,

co se mihli světem jako stíny, zatímco střepe zde ležel ztracen v zemi?

Kam se všichni poděli? Kam zmizeli?

Všechny ty slavné říše a kultury i s tím, čím lidé tehdy žili?

Láska a nenávisť, mír a války, hledání Boha i rodinné pletky, touha po štěstí i
utrpení, radost a bolest, klid v ženském obětí i výchova dětí?

Narození - život - smrt - narození - život - smrt - narození - život - smrt.

Co je to za sílu, co je to za vedení osudu, která mě přiměla po tisíciletích
spánku v chladné zemi, vyzvednout střepe na světlo denní? Odkud a od koho
přichází posel ztraceného času? Co mi chce říci?

Sokrates mě náhle popadl za rameno a zatřásl mnou. „Probud' se! Kdybys s jistotou věděl, že máš smrtelnou nemoc a že ti zbývá už jen krátký čas života, nechtěl bys z toho času promarnit ani minutu. A já ti říkám, že máš smrtelnou nemoc. Jmenuje se narození. Nezbývá ti víc než pár let života. Nikomu nezbývá víc! Tak buď šťastný teď, bezdůvodně - jinak nebudeš šťastný nikdy.“

Dan Millman, Cesta pokojného bojovníka

Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé

Ježíš, ev. sv. Lukáše 9,60.

Smrt je proměna - možná trochu radikálnější než puberta, ale není to nic, co by nás mělo nějak zvlášť skličovat. Je to jedna z proměn našeho těla. Když se stane, stane se. Bojovník smrt nevyhledává, ani před ní neprchá...

... Smrt není smutná, smutné je, že většina lidí nikdy doopravdy nežije.

Sok

Dan Millman, Cesta pokojného bojovníka

Posel času 2

Uvědomuji si, že jednou, možná již velmi brzy,
nejpozději však za pár desítek let,
se budu muset zde na této planetě se vším rozloučit.
S každým člověkem, jehož mám rád,
s každým místem na němž se cítím dobře,
se všemi svými činnostmi, přáteli, přírodou, a vůbec se vším
co činí můj život krásným, smysluplným a bezpečným...

Vstupuji do antikvariátu
a prohlížím si pohlednice z minulého století.
Ulice svého rodného města vůbec nepoznávám,
lidé jsou oblečeni v legračních staromódních kostýmech.
Z obrázků na mne dýchá klid.
A opět se vynořuje ta otázka:
Kam všichni zmizeli? Jaký to má vše smysl ?

Ve výloze starožitnictví si prohlížím zlaté křížky,
medailónky, růžence, vojenská vyznamenání, mince,
jež ti lidé z obrázků nosili na krku a po kapsách
a měly pro ně kdysi velký význam.
A dnes jsou tyto předměty jediným svědectvím,
že tu jejich majitelé vůbec kdy byli...
ti dávní lidé se mihli světem jako stíny i se svými osudy.
Kdo o tom dnes co ví ?

Kráčím ulicemi města, pozoruji ten shon, spěch a hluk,
tisíce lidí spěchají za svými cíly. Zatím jsou nesmrtelní.
A najednou jakoby klapla klapka: KLAP. A já hledím na tytéž ulice
a tatáž místa o nějakých sedmdesát let později.
Prakticky nikdo z mých současníků již nežije. Jsou po smrti.
Jen jejich děti a vnukové pokračují v započaté hře.
a kamsi spěchají za svými cíly...
Jaký to má všechno smysl ? Proč žiji ?

Dalším nepřítelem se ti stane démon „dobré rady“. Vypůjčí si masku Budhy či gurua a řekne ti: „Pracuj pro druhé!“ nebo „Práce pro druhé je praxí.“ Bez ohledu na to, jestli se tyto instrukce objevují ve skutečnosti, ve vizích, či snech, rozpust' je v Ješe Sempovi, aspektu moudrosti. Jestliže se pak stanou ještě silnějšími, znamená to, že jsou skutečným božstvem či guruem, jestli ne, jsou škodlivým démonem. Musíš jasně rozeznat, čím skutečně jsou.

Guru Rinpoče, O překážkách na duchovní cestě

*Lepší než bojovat proti tenmotě, je být světlem.
(poselství tibetského dalajlámy)*

Pohled' strachu do tváře a přestane tě sužovat.

Šrí Juktéšvar

Paramhansa Jógananda, Životopis jógina

Nebeský Otec by nám chtěl vyjevit všechna tajemství (tak jak to činí svatým) a je donucen to neudělat, protože jsme se stali neschopnými toho pouhou naší zlobou.

Páter Pio

Přímo úměrně kolik odložíte ze svého sobectví, tolik Pravdy vám zasvitne.

Eduard Tomáš, Praxe jógové filozofie

Najdi jeskyni ve svém srdci a najdeš vše.

Anthony de Mello, K pramenům

O hledání Boha

„Všichni svátí, o nichž vím, našli Boha
v tichu a samotě“,
řekl mi mnich v kutně
na exerciciích
v kapucínském klášteře.
(*srpen 1997*)

Pravda

Pravda není nikdy tam,
kde je názor většiny.
Světců je jen velmi málo.

O svobodě

Koluje tvou myslí alespoň jediná myšlenka,
která není přefiltrována myslí někoho jiného?

Perly v bahně

Hledím na růženec
posvátný medailónek,
obrázek světce
a jeho životopis
a vidím
Perly a Drahokamy
v popelu a bahně
dnešního světa

2.I.1998, Ponor

Když jsme se později vrátili do kanceláře, zeptal jsem se Soka, jestli si myslí, že bohatí jsou šťastnější než chudáci, jako jsme my.

Jeho odpověď mě jako obyčejně šokovala: „Ale já nejsem chudý, Dane. Jsem ohromně bohatý. Fakt je, že abys mohl být šťastný, musíš zbohatnout.“ Usmál se mému vyjevenému výrazu, vzal z psacího stolu pero a na čistý papír napsal:

Štěstí = $\frac{\text{uspokojení}}{\text{potřeby}}$

„Když máš dost peněz, abys uspokojil své potřeby, jsi bohatý. Ale jsou dva způsoby, jak získat bohatství: můžeš vydělávat, zdědit, půjčit si, vyžebrot nebo ukrást tolik peněz, abys uspokojil své nákladné potřeby, nebo můžeš zvolit prostý životní styl s malými potřebami - pak budeš mít vždy víc než dost peněz.“

Jen bojovník má takový rozhled a takovou sebekázeň, aby mohl použít druhý způsob. Mou potřebou a mým potěšením je plná pozornost v každém okamžiku. Pozornost nestojí peníze, jedinou investicí je trénink. To je další výhoda bojovníka - je to lacinější. Tajemství štěstí nenajdeš, když budeš chtít stále víc, ale jen tehdy, když získáš schopnost radovat se z mála.“

Poslouchal jsem ta kouzelná slova, která tu sprádal a pocítil jsem uspokojení. Nebudu muset složitě hledat a podnikat zoufalé akce. Sokrates mi ukázal poklad v mém těle.

Dan Millman, Cesta pokojného bojovníka

Svým učedníkům řekl: „Proto vám pravím: Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Život je víc než pokrm a tělo než oděv. Všimněte si havranů: nesejí, nežnou, nemají komory ani stodoly, a přece je Bůh živí. Oč větší cenu máte vy než ptáci! Kdo z vás může jen o píd' prodloužit život, bude-li se znepokojovat? Nedokážete-li tedy ani to nejmenší, proč si děláte starosti o to ostatní? Všimněte si lilí, jak rostou: nepředou ani netkají - a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká trávu, která dnes je na poli a zítra bude hozena do pece, čím spíše obleče vás, malověrní!

A neshánějte se, co budete jíst a co pít, a netrapte se tím. Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to potřebujete. Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno. Neboj se malé stáde, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. Prodejte co máte a rozdějte to. Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpateľný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol neničí. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.

Ježíš, evangelium sv. Lukáše 12, 22-34

Král žebrák

V prachu města vidím sedět žebráka,
jež místo nohou má dva pahýly.
Přistupuji k němu a vyzvídám jak se mu vede.
„Musí to jít“, odpovídá,
ale hlavní je tón jeho hlasu.
Nehraje na soucit, nevzdychá,
je pevný, beze strachu, smířený a vyrovnaný.
Zahledím se do jeho očí a najednou za nimi vidím
velkého bojovníka, vítěze mnoha bitev.
„Žena mě opustila, když se mi to stalo“, říká,
„protože mi najednou nemohla stříhat na nohách nehty!“
A tehdy rozjímám,
kde tento opuštěný zmrzačený žebrák,
poslední člověk ve městě,
jehož denně míjíš bez povšimnutí,
nachází hlubinu zdroje svého humoru.
A najednou jsou má vlastní melodramata směšná,
neboť zahlédnu nový paradox Vesmírné Hry:
Vítěz a král sedí zde v rouše žebráka
a za měďák nabízí poklad !
Vítěz a král v přestrojení žebráka
tiše zde sedí a z povzdálí pozoruje dav,
který se odkudsi kamsi valí !
Král žebrák, tím že se všeho vzdal,
našel zdroj štěstí a klidu,
který okolnímu světu očividně chybí
a nyní se jen pohledem na nás baví !
A v té chvíli přijalo mé srdce
tohoto neznámého žebráka za svého učitele.

(Masarykova třída v Brně v létě 1997)

Ponořte se až ke svým kořenům v přírodě a naleznete sebe.

Anthony de Mello, K pramenům

Moudrý muž zavrhne temnou cestu zla a vyvine v sobě dobro. Když odešel z domova do bezdomoví, necht' v samotě, v níž je obvykle těžko nalézt zalíbení, usiluje o vyšší blaženost tím, že se vzdá smyslové rozkoše a lpění a očistí svou mysl...

...Ti kdo s plným uvědoměním usilují o osvobození, nenajdou uspokojení v přibytých. Jako labuť odlétají z jezer, tak opouštějí své domovy...

...Hluboké lesy, v nichž obyčejní lidé nenacházejí potěšení, jsou sídlem blaženosti pro ty, kteří se zbavili vášní, neboť nehledají ukojení smyslů.

Dhammapadam, 87-88, 99

Kdo hledá Pravdu, upevní svou oddanost věčnému Duchu, když se uchýlí do samoty, ovládne svoji mysl i tělo, odvrhne klam i naděje a osvobodí se od vlastnických pudů. Najde si odloučené místo pro očistu svého srdce: Místo se sedátkem nepřilíš vysokým ani nízkým. Místo klidné, vystlané trávou kuša, pokryté antilopí kůží a lněným plátnem. Necht' je to místo pevné. A tam ať usedne se spoutanými smysly a soustředěnou myslí a usiluje o očistu srdce. Necht' drží tělo zpřímá a nehybně, hlavu vzhůru, krk rovně a oči upřeny na špičku nosu, aby zrak nebloudil po okolí. Se srdcem jasným a statečným, pevným ve slibu čistoty a s myslí zvládnutou a na Mne upřenou, necht' sedí v rozjímání a všemi svými myšlenkami je ponořen v Mou nekonečnou podstatu.

Bhagavadgíta, VI.,10-14

Vytvořil se názor,
že samnyasinové
by měli vstupovat
do společnosti
a zúčastnit se
sociální a politické
činnosti.
To je však
vyložený omyl.
Samnyasin se nemusí
stát prezidentem či vůdcem
nějakého politického hnutí,
on může činit všechno
pomocí svých
myšlenkových vibrací.
Nemusí
se projevovat veřejně,
i když někteří to tak číní...
...Ten, kdo rozjímá
v himalájské jeskyni
a pracuje na sobě,
aby sám sebe očistil,
očisťuje též i svět
a pomáhá světu
svými duchovními vibracemi.
Nikdo nemůže zabránit tomu,
aby jeho čisté myšlenky
vycházely do světa
a přicházely k těm,
kteří je vskutku potřebují
Šri Swami Šivananda,
Mysl její tajemství a kontrola

Vairagy

Poklekám před vchodem do jeskyně vysoko v horách.

Ústa políbí chladnou skálu, jako milovanou bytost.

S dojetím se něžně rozhlížím kolem,

můj pohled klouže po známých místech

a k tomu zní symfonie šťastných vzpomínek.

Nic se zde nezměnilo, na mé horské poustevně se snad zastavil čas!

Jako bych včera odešel ! Kolik se toho však změnilo v mém životě!

Snad jen bukového listí sem vítr nafoukal víc,

jakoby cudně toužil ukrýt mé dávno vyhaslé opuštěné ohniště.

A najednou cítím, že jeskyně, stromy, tráva, kamení i mechy

s věrností a povznesenou moudrostí očekávali můj návrat,

návrat tuláka, který bloudil okolním světem.

Cítím - ano - stal se zázrak - že mi bylo dovoleno najít cestu zpět !

„Vítej doma!“, volá vítr šumící v korunách buků.

„Změň nejdřív své nitro, vše ostatní je iluze!“, zpívají ptáci.

„Zde je tvé místo pro očistu srdce !“, připojují se skály.

„Pomůžeme ti!“, přidávají se motýlí a kytky.

„Zde je zdroj moudrosti a lásky!“ usmívá se Slunce.

Se slzami v očích přijímám..

„Děkuji vám přátelé. Všichni jste mými bratry!“

Usedám tam mezi nimi - svými bratry -

a do bukového listí padají z mé hlavy vlasy.

Zříkám se světa, zříkám se iluze. Vzdávám se všeho, abych vše získal.

Usedám tam na skálu a v bolestech a přece se štěstím

zkoumám neviditelné otroctví,

vtisknuté mi okolním světem hluboko do srdce.

Jeho propastnou hlubinu zahlédneš pouze tehdy,

najdeš-li odvalu vystavit se samotě.

A v té chvíli jsem ztratil pochyby:

odchod do osamění je nejvyšším aktem lásky

k Bohu, k lidem i k sobě samému, jehož jsem schopen.

Poustevna v Dračích horách, 31.VIII. 1997

Šel Mistr a žák po mostě přes řeku. Žák se zahleděl do zpěněných vodních peřejí, dostal strach, a zeptal se Mistra: „Mistře, jakoupak má zde asi řeka hloubku?“

V té chvíli ho Mistr hodil do řeky.

Vešli jsme do obrovského skleníku. Byl tam teplý a vlhký vzduch, zcela odlišný od chladného ranního vzduchu venku. Sok ukázal na tropické listoví vysoko nad námi: „Jako dítě bys tohle všechno vnímal zrakem, sluchem a hmatem, jako něco úplně nového, co vidíš poprvé v životě. Ale teď už máš pro všechno jméno a zařazení. Tohle je dobré, tohle špatné, tohle je stul, tamto židle, tohle je auto, dům, květina, pes, kočka, kuře, muž, žena, západ slunce, moře, hvězda. Věci tě nudí, protože pro tebe existují jen jako jména. Vysušené pojmy myslí zatemňují tvůj pohled“.

Rozmáchlým pohybem ruky ukázal Sokrates na palmy, které se nad našimi hlavami téměř dotýkaly plexisklové klenby skleníku: „Teď se na všechno díváš přes závoj asociací, které ti zakrývají příné, prosté uvědomění. Všechno jsi to už jednou viděl, je to jako kdyby ses podvacáté díval na tentýž film. Vidíš jen vzpomínku na věci, a proto se nudíš. Nuda pramení z neuvědomělého života, nuda je uvědomění chycené mysli do pasti. Než se ti vrátí smysly, budeš muset ztratit svou mysl.“

Sok

Dan Millman, Cesta pokojného bojovníka

O cestě rozumu a stezce srdce

Jdeš horským údolím
a vedle potoka nacházíš neznámou kytku.
Zaujme tvou pozornosti
a toužíš se o ni
dovědět víc.

A tak ji hledáš v knihách
ptáš se na ni učitelů,
odborníků,
či kamarádů.
To je poznání skrze slova.
A to je způsob dospělých
a vědců.

Nebo se před kytkou
s úctou posadíš,
pozdravíš ji lahodnými slovy
a několik minut,
hodin
či dnů
na ni jen tak hledíš
a hledíš.
A tu užasneš,
neboť znejistíš.
„Co to vlastně
ta kytka je?“
Takto poznáváš skrze
přímý prožitek.
A tak to dělají děti
a mystikové.

Dračí hory, září 1997

Posvátný slib mauny

Sedím uprostřed hor
zkřehlý ranním chladem...

Choulím se pod vlněnou dekou
a jako milenec
napjatě očekávám východ Slunce...

Obzor na východě
rudne, zlátne,
milénka přichází...

Okamžik znovuzrození!
Ohnivý kotouč
se koupe v záři červánků
a líhne se nad hřebenem...

První sluneční paprsky
pronikají chladným ránem
a něžně hladí ve tváři...

Rozjímám:
k čemu jsou slova,
když je necítíš srdcem...?!

Kolik marných slov
dere se mi z úst
a slýchám denně kolem...?!

K čemu mluvit
o Bohu
i o lásce
očí m potemnělým egem...?!

Kolik klidu a energie
se ztrácí
v triviálních řečech...!

Kolik bloudění a iluze
v řečech
o vládcích, domech,
práci, ženách či dětech...!

Pravdu nenajdete zdaleka tak ve slovech a výkladech, jako skutcích a zkušenosti. Dejme se tedy s důvěrou a vytrvalostí (a budete jich potřebovat pořádnou zásobu!) do díla a brzy zakusíte odpověď na své otázky.

Zakusíte rovněž necht' odpovídat na dotazy jiných lidí, dokonce i na ty zdánlivě praktické. Všechny tyhle otázky vlastně říkají: „Ukaž mi.“ A jedinou poctivou odpovědí na ně je: „Otevři oči a viz sám.“

Byl bych raději, kdybyste se mnou vystoupili na vrchol hory a zažili východ slunce, než abych se pouštěl do plamenných výkladů o tom, jaké to je, když se z vrcholku hory díváte, jak slunce vychází.

„Pojďte a vizte“, pravil Ježíš dvěma učedníkům na jejich dotazy. Jak moudré!

Anthony de Mello SJ, Sádhana

Z orosených stromů,
trávy a skal
stoupá údolím pára...

Sýkorky hopkají po větvích
a trylkují svůj šťastný
ranní koncert...

Pestrobarevná kvítí
schoulená před temnotou
se rozevírají ke světlu...

Mravenci se vydávají za prací
housenka leze po listí
motýl usedá na tváři,
jitřní vánek čechrá vousy...

Do úst vkládám oříšek,
rozkoušu jej a polykám.
Právě vstoupil vesmír do vesmíru!
Udál se zázrak plný tajemství,
zapomenuli na vše,
co jsem kdy slyšel...

Jakobys tím proudem slov
chtěl zapudit
svůj největší strach,
neboj se, nejsi sám...!

Pozoruji ta slova,
jak neustále
někoho a něco soudí
namísto abych ho viděl...!

Kolik životů
bylo zmařeno v melodramatech
z pouhé potřeby
obhájit se před temným slovem...!

Hle jaká je síla slov !
Neviditelná pouta a okovy
ukryté do srdce
okolním světem...!

松石上迷密

于寰下催损

芳

Pozoruji slova okolního světa,
jak jako počítačový program
rotují mým mozkiem,
hle jak se vytváří iluze reality,
pravdy a svobody...!

Sedím na skále mezi borovicemi,
mé srdce se přáteli s horami,
obrázek z čínské perokresby,
medituji,
kuličky růžence plynou v prstech,
mantra s Božím jménem
osvětluje temnoty...

Jsme obklopeni zázraky!
Jen vyvrhnout ze sebe všechny ty programy,
rozehnat mlhu slov a myšlení
a konečně spočinout v říši pohádky,
na planetě Ticha,
kde bezdůvodné štěstí a svoboda
jsou domovem...!

Děkuji za každé ranní probuzení,
je posvátné !
Děkuji za každé nadechnutí ,
je posvátné !
Děkuji za každý úder srdce,
je posvátný !
Děkuji za svůj denní pokrm,
je posvátný!
Děkuji za vše,
vše je posvátné!

Dopřej mi Bože mlčet
nedokáži-li mluvit laskavě.

Dračí hory
30.VIII.-15.X.1997

Trafika v Ochozu
8.I.1998

Přemožení mysli je největším vítězstvím. Když jste přemohli mysl, přemohli jste svět.

Hindské přísloví

Každá myšlenka, která vstoupí do mysli, směřuje k tomu, abyste vyrůstali k obrazu toho, o čem nejvíce přemýšlíte.

Šrí Swami Šivananda, Mysl, její tajemství a kontrola

Musíš si uvědomit, že vlny v tvé mysli s tebou nemají nic společného. To se ti podaří, až uvidíš, co je jejich příčinou, pak se na ně budeš jen nezúčastněně dívat a nebudeš už nucen přelmadě reagovat, kdykoli do vody spadne oblázek. Od vírů světa budeš osvobozen, jakmile uklidníš myšlenky. Pamatuj si: kdykoli budeš zmaten, zažeh své myšlenky a zabývej se svou myslí.

Sok

Dan Millman, Cesta pokojného bojovníka

To, co nás odděluje od Pána Boha, je mysl. Zeď, která stojí mezi vámi a Pánem Bohem, to je mysl.

Šrí Swami Šivananda, Mysl, její tajemství a kontrola

Iluze reality

Ležím pod jeskynním převisem v Dračích horách.
Je noc, po mém boku plápolá oheň a já si v jeho záři
prohlížím strukturu skály nade mnou. Žlutočervená zář ohně osvětluje
skalní výčnělky, prohlubně a praskliny. Je to hra světla a stínu.
Najednou na skále zahlédnu siluety pravěkých maleb.
Jasně rozeznávám pasoucí se koně a bizony...jsou jich snad desítky.
Malba jakoby byla z jeskynní galérie pravěkého umělce magdalenienenské
kultury....stáří přes deset tisíc let!
Prohlížím si detaily maleb a žasnu nad jejich precizností...
Kochám se tou nádherou desítky minut.
Současně si však uvědomuji, že všechny ty překrásné výjevy
vytváří pouze hra světla a stínu na holé skále,
a že skála mi právě slouží jako promítací plátno,
na něž projektují něco, co je v mém podvědomí...
Zahledím se do ohně, a pozoruji hořící dříví. Větve, olizované plameny,
a oranžově žhnoucí uhlíky se proměňují v cosi tajemného,
oživávají jako umělecké dílo vlastní symbolikou...
Zavřu oči, a pozoruji vesmír za očními víčky.
Objevují se v něm groteskní postavičky, jež neustále mění své podoby,
vypadají strašidelně, ale strach nenahánějí...
Naslouchám tichu, jež objímá údolí, a slyším hrát magickou flétnu...
Zaposlouchám se do zvuků vody v potoce
a v jejím bublání zřetelně rozeznávám mumláni lidských hlasů
a překrásnou melodii nějakého duchovního chorálu...
Vlivem dlouhého osamění a působení horské přírody
jsem se přiblížil vnímání primitivního světa...
A tehdy si uvědomuji jednu nesmírně důležitou věc:
Celý tento svět a zejména mí bližní, mi slouží - podobně jako skalní
stěna v Dračích horách - za zrcadlo, v němž vidím stav svého nitra!
Mé vidění světa svědčí o procesu, který se právě odehrává v mém srdci...
podle míry jeho zasedimentování, či očištění...
Zahlédl jsem iluzi reality, jíž vytváří znečištěný filtr mysli.
A v té chvíli přichází první drobné osvobození,
neboť se přestávám ztotožňovat se svou myslí
a přestávám brát příliš vážně soudy druhých lidí.

Především si myslím, že brát všechno tak strašně vážně je pro tebe zhoubné. Tváří v tvář neobvyklým situacím v životě jsme si zvykli stále znovu používat tři různé zlovyky:

Zaprvé často přehlízíme, co se děje nebo co se stalo, a děláme jako by se nikdy nic nestalo. Takhle jednají slepí fanatikové

Zadruhé, můžeme všechno přijímat tak, jak to vypadá a mít pocit, že víme co se děje. To je způsob zbožných lidí.

A zatřetí, může se stát, že jsme posedlí událostmi, protože je nedokážeme přehlížet, a přitom je neumíme přijímat celým srdcem. A to dělají blázni.

A co ty ? Je tu totiž ještě čtvrtá možnost a to je cesta bojovníka. Bojovník jedná, jako kdyby se nikdy nic nedělo, protože ničemu nevěří, a přece všechno přijímá tak, jak se mu to jeví. Přijímá bez přijímání, a přehlíží aniž by přehlížel. Nikdy nemá pocit, že něco ví a nemá ani dojem, že se nikdy nic nestalo. Jedná tak, jako by všechno záleželo jen na něm, jako by všechno ovládal, i kdyby se přitom třeba třásl strachy. A když člověk jedná tímto způsobem, jeho posedlost se rozplyne.

don Juan

Carlos Castaneda, Oddělená skutečnost

Vánoční romance

Sedím uprostřed lesů
ve dveřích srubu.
Je temná mrazivá noc,
od pusu jde pára,
kamna jsou vyhaslá.
Vítr fučí v korunách buků,
do nočního ticha
zní skřípění a praštění kmenů,
zkřehlých velkými mrazy.
Sedím potmě,
naslouchám těm podivným zvukům,
hučení větru a rachotu stromů
a tu poznenáhlu mizí vír myšlenek
a já se ocitám v říši Ticha,
na okamžik jsem jakoby mimo čas.
V ruce držím růženec,
mantra s Božím jménem
zahřívá v srdci,
kuličky tíše plují zkřehlými prsty
a já s vděčností
naslouchám poselství věčnosti
jedné obyčejné zimní noci,
uprostřed lesů,
před vánoci.

18.XII.1997

Ponor

Pod velkou kokosovou palmou seděl mnich. Jen tak seděl a seděl. Tu k němu přišel jakýsi člověk a povídá:

„Hej mnichu, proč místo sezení nesklidíš z palmy ty ořechy?“

„A proč?“, zeptal se mnich.

„Mohl bys je prodat a mít peníze!“

„A k čemu?“, opět se zeptal mnich.

„Pak by sis mohl koupit celý les palm, najmul by sis dělníky, kteří by za tebe ořechy sklízeli a prodávali. A ty by sis mohl za vydělané peníze koupit, co bys chtěl!“

„A k čemu?“, opět řekl mnich.

„No pak by sis třeba mohl v klidu sednout a být šťastný!“

„Ale já už sedím!“, řekl mnich.

Moudrost znamená, že máte v sobě světlo, které překoná všechny těžké životní situace. Takovou moudrost mohou rozvíjet jen modlitby, meditace a mantry. Nic není pro váš život hodnotnějšího než meditace. Meditace neznamená něco si představovat nebo fantazírovat. Nejlepší meditace je, když se na nic nesusoustředíte, když si nic nepředstavujete, jen se úplně uvolníte.

Paramhansa Swami Maheshwarananda, Realizace vnitřního Já

Musíte zcela všechen svůj volný čas věnovat rozjímání a jediné rozjímání...

...Cesta k Osvícení záleží ve vyhlazení smyslové touhy a vášni. Zapři se a zbav se vší připoutanosti k světským věcem. Veškerou lásku obrať toliko k Bohu. Měj v Pána dokonalou důvěru. Dosáhneš pak vbrzku Uskutečnění Boha.

Šrí Swami Šivananda, Věčné učení.

U brány

Jsem jako poutník,
který našel Cestu
ke Tvým dveřím.
Neklepu, nebuším,
jen tiše usedám na zápraží
a šťasten a s uvolněním
zavírám oči,
vědom si toho, že o mě víš.
Čekám až přijde ta požehnaná chvíle
a Ty mě pozveš dál.
Vzdávám se všech přání,
jen jedno si ponechám:
„Projít Tvými dveřmi
a setkat se s Tebou
tváří v tvář.
Ale nenaléhám,
Ty jsi pánem mého času
a tak jen sedím,
modlím se
a čekám co bude dál.

Posvátný háj na Ponoru, 29.XII.1997

Ó lidé! Pročtňte již z dřímoty nevědomosti. Nemaňte život budováním domů z písku. Obráťte svůj pohled do nitra. Zastavte veškerý spěch a komplikace a odložte starosti. Usekněte a zcela se uvolněte. Vnořte se hluboko do nitra. Odhalte perlu svého Já - Átmana. Osvobodte se z koloběhů zrození a smrti ještě v tomto životě. Mějte svůj Cíl na mysli každým okamžikem svého života. Usilujte bez přestání o jeho uskutečnění životem bez připoutanosti, potlačení vášní, zbožností, hlubokou meditací a samádhim.

...

Přestaňte bloudit sem a tam a vizte Jej ve vlastním nitru.

Ve svém nitru máte zásobárnu nekonečné síly a moudrosti. Zde naleznete klíč ke každému problému, radu a pomoc v každé situaci a sílu a schopnost povznést se ke svrchovaným výšším nádherám a k vrcholu Dokonalosti a Svobody. Patřte do nitra. Meditujte. Spočítejte v hlubině Vědomí Sebe neboli v Átmanu.

Stáhněte se do sebe, soustřeďte se a hleďte do nitra: je v něm pramen všeho dobra. Ve vašem nitru se nachází oceán Blaha, ve vás je zásobárna nekonečné síly a pramen Štěstí. Pronikněte a dokopejte se do hlubin k němu a napijte se zhluboka. Hledat Boha v ně a zanedbávat své nitro se podobá hledání ve skořápkách lastury, ze které jsme si nechali vzácnou perlu proklouznout mezi prsty.

Pátrejte v nitru a naleznete klíč k moudrosti a duchovnímu poznání. Ponechte si jedinou vášeň, a to hledání dobra svého bližního a úsilí o realizaci Boha.

Přicházejí vrásky, vlasy šediví a zuby postupně vypadávají. Vaše smrtelná schránka se vysokým věkem rozkládá. Medituj člověče, a dosáhni uskutečnění své Podstaty!

Šrí Swamí Šivananda, Věčné učení

Kolik svobody,
kolik odpuštění,
kolik uvolnění
je ve větě:

**Bůh
je
můj
jediný
Cíl**

7.1.1998

Za duchovním mistrem přišel jistý člověk a vyhrkl ze sebe: „Nevěřím v Boha!“ Mistr se na něj s pochopením podíval a řekl mu: „Milý příteli. Doporučuji Ti neobvyklý experiment. Jeden celý den pozoruj svoje myšlenky. Pak už se nebudeš divit, že boha nevidíš.“

Duchovní zkušenosti se vám dostaví, budete-li připraveni - nikoliv dříve. Ve vašem vnitřním vývoji zažijete postupné otevírání se vždy dalších a dalších úrovní. Čekejte trpělivě. Postupujte neochvějně vpřed ve svém duchovním vývoji s odvahou a čistotou.

Šrí Swami Šivananda, Věčné učení

Bud' sám sebou! Snaž se, abys nenapodoboval chování význačných lidí, pokud nemáš ty vnitřní předpoklady, které inspirovaly k činům je.

Anthony de Mello, Modlitba žáby 2

Klid mysli přinese:

- 1. Chraňte se společnosti zlých lidí.***
- 2. Žijte sám.***
- 3. Omezujte své potřeby.***
- 4. Neved'te debaty. Debaty vytvářejí pocit nepřátelství. Je to plýtvání energií.***
- 5. Nesrovnávejte se s druhými lidmi.***
- 6. Nepropůjčujte svůj sluch lidovému kriticizmu.***
- 7. Vzdejte se ideje, že byste měli být slavnými a že byste se měli těšit dobrému jménu.***

Šrí Swami Šivananda, Mysl, její tajemství a kontrola

O trpělivosti

Neslyšíš,
co nejsi připraven slyšet,
nevidíš,
co nejsi připraven vidět.
Jsi tam,
kde stojíš,
řešíš to,
co potřebuješ řešit.
Vše na světě
má svůj skrytý význam.
Najdi odvahu,
poznej ho
a pohneš se z místa !
Vše se děje
pro tvé dobro.
Uvolni se a nespíchej !
Vše na světě
má svůj čas,
vše má svou pravou chvíli.
Tvá cesta
necht' je cestou
souznění a harmonie.

121. 1998

Ochoz

Sebedůvěra bojovníka není sebedůvěrou průměrného člověka. Průměrný člověk vyhledává jistotu v očích přihlížejících. Tomu pak říká sebedůvěra. Bojovník usiluje o bezchybnost ve svých vlastních očích a říká tomu pak pokora. Průměrný člověk je připoután ke svým bližním, zatímco bojovník je připoután pouze k sobě.

don Juan,

Carlos Castaneda, Příběhy síly

Jogín toužící po svobodě a meditující o ni o samotě žije vždy v bezpečí. Vyjde-li však ze samoty, hrozí mu dvojitá vážná nebezpečí: zaprvé duševní rozptýlení vzhledem k přitažlivosti zevního světa a za druhé, což bývá horší, nepochopení vlastním okolím.

Eduard Tomáš, Milarepa

Představitost jsou dveře, jimiž vstupuje nemoc i uzdravení. Nevěř v realnost choroby, ani když jsi nemocen, neuznaný návštěvník odejde.

...

Léky mají svá omezení, tvořivá životní síla je nemá. Věř tomu a budeš zdrav a silný.

Šri Juktéšvar

Paramhansa Jógananda, Životopis jógina

Nejúčinnější způsob života je žít jako bojovník. Než učiníš nějaké rozhodnutí, dělej si starosti a přemýšlej. Ale jakmile ses jednou rozhodl, pusť se do toho beze strachu a bez zbytečného přemýšlení, protože tě čekají milióny dalších rozhodnutí.

don Juan

Carlos Castaneda, Oddělená skutečnost

Jitřní víly

Běžím jako vlk
jitřním lesem
zahalen v mlze.
Nohy rychle kmitají,
srdce je svobodné,
ranním tichem zní
jen prohloubený dech
a cinkání namrzlého listí.
Prodírám se přes cáry mlhy,
ztrácím pojem o čase
a náhle je vidím,
jsou všude kolem !
Mají hnědý šat
s bílým flíčkem,
stojí tiše mezi smrky,
a hledí na mne!

A pak že nejsou víly !

15.1.1998

Skalka

Pokud druzí lidé nechápou vaše chování, co se děje? Jejich požadavek ze musíte dělat jen to, co oni chápou, je pokusem diktovat vám. Je-li to v jejich očích bytí „asociální“ a „iracionální“, hudiž. Většinou se jim však ukáže vaše svoboda a odvaha být sebou samými. Nikomu nejste povinni nějakým vysvětlováním nebo účtováním, pokud jim vaše činy neškodí nebo neporušují jejich právo. Kolik životů bylo zničeno touto potřebou „vysvětlovat“, což obvykle znamená „pochopit“, tj. schválit. Ať jsou vaše činy a podle nich i vaše skutečné záměry posouzeny, ale mějte na paměti, že svobodný člověk je povinován vysvětlením jen sám sobě - svému rozumu a svědomí - a ne mnoha těm, kteří snad oprávněný nárok na vysvětlení mají.

Erich Fromm, Umění být

Zbytečně nedebatujte. Debata vyvolává pocit nepřátelství, zvýšenou citlivost a ztrátu energie. Každý člověk má svůj vlastní názor, své vlastní mínění, ideje, pocity, víru a přesvědčení. Je těžké, abychom měnili názory druhých lidí. Nepokoušejte se o to.

Šrí Swami Šivananda, Mysl, její tajemství a kontrola

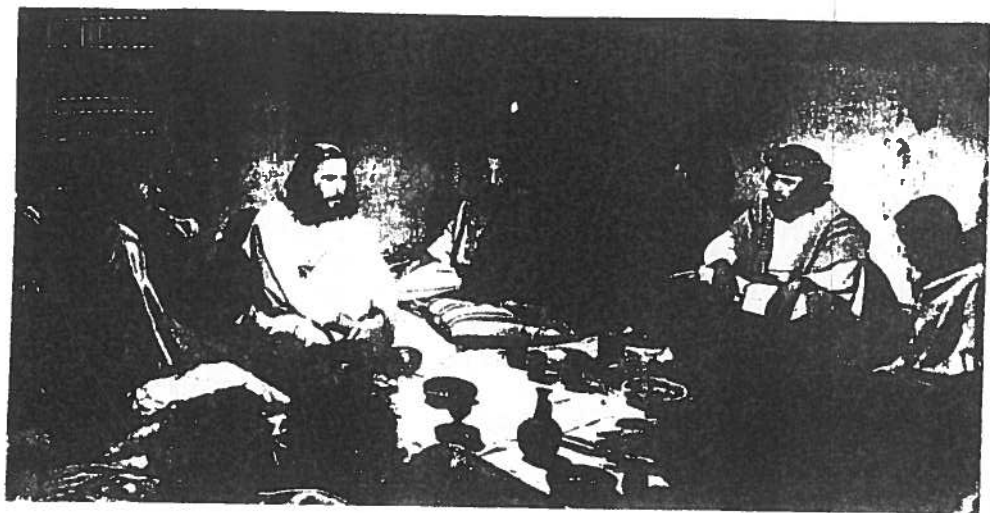
Poslední noc na lesní poustevně

Milí bratři,

přišli jste s nočním soumrakem
a mluvili o tom, že nechcete, abych dál bydlel na domečku v lesích.
Že jste se rozhodli, že se mám odtud odstěhovat,
prý máte pocit, že vám to tu málo patří.
A přitom jste mávali lejstry a razítkem,
které jsem vám včera v důvěře dal.
A pak jako pečet' za svými slovy
jste na dveře pověsili nový zámek.

Seděl jsem tiše bez hlesnutí,
slova mi připadala marná,
neboť jsem viděl do vašich srdcí.
V mém nitru bylo ticho a soucit
a snad mi do očí chtěly vstoupit i slzy.
V duchu jsem byl s Františkem z Assisi,
a sdílel s ním pocity, jež zažíval,
když ho bratři vykazovali z řádu,
který sám založil !

Milí bratři, zvážím vaše přání, že tu nemám žít,
ale měli by jste vědět,
že tento domeček je pro mne posvátný,
myšlenka, že někomu patří, je mi cizí.
Po mnoho let, co jsem ho stavěl a pak zde žil,
byl pro mne skutečným domovem.
Byl mi vědeckou pracovnou, později chrámem,
lesní poustevnou i zpovědnicí.
Ví o mě všechno. Zná můj smích i pláč,
chvilu štěstí i okamžiky utrpení,
zná mé srdce i mou duši!
Toto místo v lesích se stalo požehnáním mého života
a změnilo ho k poznání.
Pod vlivem jeho působení jsem navždy jiný, jako každý,
kdo se navrátil ke svým kořenům v přírodě.
Kdo nezažije, nepochopí, co cítí člověk,
když tráví osamělé dny v lese mezi stromy,
den po dnu, týden po týdnu, měsíc po měsíci..

Jednoho dne přišel za jóginem jeden bohatý člověk. Poklekl před ním, hluboce se poklonil a řekl: „Skláním se před tebou jógine! Obdivuji tvůj asketický tvrdý život v odříkání. Nemáš nic, ani majetek, ani ženu, ani dům, ani děti, tvůj život musí být velmi těžký a nezáviděníhodný! Je mi tě líto!”

V tom okamžiku padl jógin na kolena a hluboce se boháči uklonil. Všichni přítomní byli překvapeni tím co řekl: „Skláním se před tebou boháči! Obdivuji tvůj asketický život v bohatství. Máš všechno na co si vzpomeneš, ženu, děti i dům, ale netušíš, čím za to platíš! Nevidíš své otroctví plynoucí z připoutání! A proto netušíš, co je to skutečné štěstí!

Člověk, který chce realizovat Boha, měl by žít o samotě, měl by se vyhýbat společnosti žen a světsky smýšlejících lidí. Tak se stane velmi mocným. Vyvine silnou individualitu.

Šri Swami Šivananda, Mysl, její tajemství a kontrola

Prožil jsem jich tu k tisícovce!
Nepochopí, co to znamená v osamění hrát nočnímu lesu na flétnu,
nebo třeba jen sedět na zápraží
a poslouchat jak na lepenkovou střechu bubnuje déšť!
Toto posvátné místo v lesích
zná mé pocity, které ve mě vzbuzoval vítr šumící v korunách buků,
zář nebe plné hvězd či klikatících se blesků při letní bouři,
ví co se dělo v mém srdci,
když jsem po mnoho hodin hleděl do plamenů ohně v kamnech,
bděl při svíčkách nad vzácnými knihami, při modlitbách,
psaní básní, či při hrátkách s plchy, jež mají oči jako korálky.
Tento domeček je provoněn aurou mnoha krásných lidí,
s nimiž jsem zde sedával u stolu a vedl rozpravy,
o Bohu, o smyslu života, o tom odkud přicházíme a kam jdeme.
Zamiloval jsem si toto místo,
když jsem bloumal okolní krajinou,
hledal jeskyně a závrtý
a fantazíroval o neznámých podzemních systémech,
nebo když jsme zde s Betty spřádali sny o životě v lesích.
Jaká to byla radost a štěstí, pocit klidu a bezpečí,
když jsem se vracel ze svých poutí světem
a zde jsem nacházel svůj věrný domov!
Plakal jsem tehdy jako malé dítě,
když jsem se rozhlédl kolem
a konečně uvěřil, že jsem zase zde!
Můj pohled klouzal po všech těch zdánlivých maličkostech,
co visí na stěnách a na stropě.
a každý ten obrázek, sojčí pírkó, usušená kytka,
kamínek na oltáři, nápis uhlíkem na stropě, stromy před okny,
to vše mi něco krásného vyprávělo,
cítil jsem, že je to nějakým tajemným způsobem součástí mne
a mé historie.
Všechny ty stromy, skalky, jeskyně, hlína,
jezevci ve svých norách, první jarní kytky - podléštky,
i mravenci, kterým jsem nosil chlebové drobký,
to vše je mou součástí a já jsem jejich.

Duchovní žák je podporován celým světem a všichni světci poskytují zápasícímu svou podporu. Právě tak je tomu též na vaší duchovní cestě. Nikdy nejste skutečně opuštěni. Dostane se vám vnitřní pomoci jóginů a světců ze všech částí světa. Jejich duchovní vibrace vás budou inspirovat a povznášet.

Šrí Svami Šivananda, Věčné učení

Mudrci vědí, že nejpevnějším poutem je takové pouto, které člověka stahuje dolů, a i když se zdá poddajné, je těžké se z něj vymanit, a proto jej přervou, vzdají se smyslové rozkoše a bez starostí odejdou do bezdomoví.

Dhammapadam, 346

Když se pokouším změnit to, co se mi na sobě nelíbí, tak, že proti tomu bojuji, pouze to někam odsouvám. Přijmu-li to, dostane se to na povrch a pak to zmizí. Čemu se bráním, to trvá a nikdy se toho neuchráním...

...Násilí nevede k trvalým změnám, jen láska a pochopení.

Anthony de Mello, K pramenům

Lišky mají doupaty a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.

Ježíš, Evangelium sv. Lukáše 9,57

Život není utrpení, budeš jim však spíš trpět než si ho užívat, dokud se nezbavíš všech pout ve své mysli a nevydáš se svobodně na cestu, bez ohledu na to, kam tě povede

Sok

Dan Millman, Cesta pokojného bojovníka

Vše se děje pro naše dobro.

(mystická zkušenost svatých)

Jsou to moji bratři a sestry, a žijí navždy v mém srdci.
Vše zde má pro mne zvláštní význam,
váží se k tomu mé vzpomínky!
Byl to můj domov !

Když nyní chcete abych odešel, chcete po mě mnoho.
Třináct let, co sem na ponor chodím, je dlouhá doba!

Vidím však Vesmírnou Hru za vším tím melodramatem,
a proto zůstávám tichý a klidný,
odpoutaný a nepolapen do vašich symbiotických rolí.

Je To jenom Hra ,

a každý si musí přijít sám nato, jak se správně hraje!
Pochopil jsem, že připoutanost a lpění je vážnou překážkou
na cestě za skutečnou láskou, skutečným štěstím,
skutečným poznáním a ke skutečnému Bohu!

Připoutanost k čemukoli a komukoli v okolním světě
je drogou, kde se za iluzi štěstí platí závislostí a utrpením,
je to konec života a začátek přežívání!

A tak vidím že jste vlastně jen nástroje mé Cesty,
které mi mají napomoci zbavit se
jednoho z významných pout v mém srdci!

Podobně i já jsem nástrojem vaším,
aby jste si něco důležitého uvědomili,
dříve či později.

Jak bych se na vás mohl zlobit, nevědomí ?
A proto Eliášové: já přijímám a odcházím!

A k tomu mi zimní vánek zpívá:

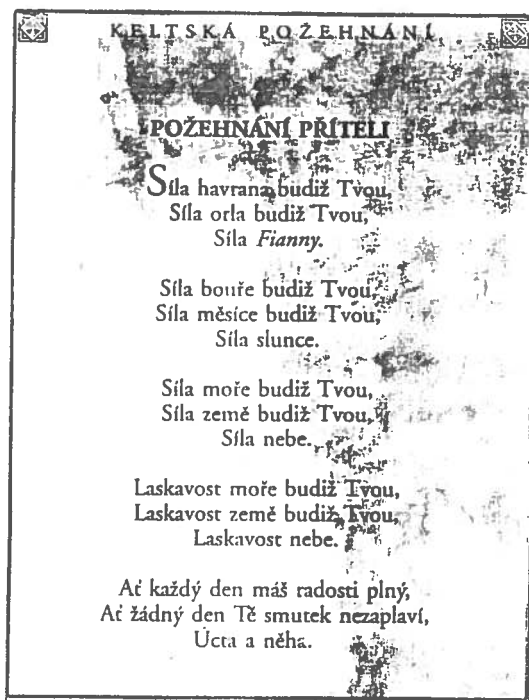
„Dálky tě volají Gjáněšvárpuri !

Čeká tě Alverna!“

Pán Bůh vám žehnej.

Bud'te v pokoji.

Domeček na Ponoru, 24. ledna 1998

„Dane“, řekl tiše, „tohle je poslední úkol, který ti dávám, a ten nepřestává trvat. Dělej vše s pocitem štěstí, buď šťastný jen tak, bez zvláštního důvodu. Pak dokážeš milovat a budeš moci dělat, co budeš chtít“ Začínal jsem být ospalý. Oči se mi klížily a řekl jsem tiše: „Ale některé věci a lidi může člověk jen stěží milovat a připadá mi nemožné, aby člověk byl neustále šťastný.“

„Přesto právě toto znamená být bojovníkem, Dane. Neříkám ti, jak máš být šťastný, jen ti říkám, abys byl šťastný.“

Sok

Dan Millman, Cesta pokojného bojovníka

Brodiemu

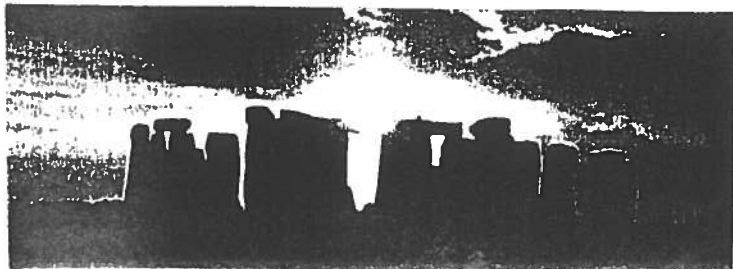
Příteli věrný,
tobě patří můj dík a požehnání.
Promluvil jsi hlasem pevným a jasným,
když dravci chtiví
vrhli se na mne bez lítosti
a dělili se o šat můj vetchný.
Opět jsem zahlédl velikost tvého srdce.
vážím si ho, nezapomenu.

Příteli věrný,
jsem jen zrcadlem, nic víc,
věř mi, dělám jen to, co musím,
jsem otrokem Božím, nemohu být jiný,
nemohu žít v připoutání životem všedním,
zlomilo by mi to nejspíš srdce.
Potřebuji volný prostor,
cestu svobodnou do všech světových stran
a být nespoután jako vítr,
jako divoký kůň cválající plání.
To je můj osud i cesta po níž kráčím.

A nyní se modlím k Bohu příteli věrný,
kéž vede tvé kroky,
aby se tato sbírka veršů neumělých,
napsaných ve chvílích jemného chvění srdce,
rozlétla skrze tebe po světě
a dostala se na správné místo,
a do správných rukou.
Kéž tě Pán provází svým požehnáním.

25.ledna 1998

Brodieho druidum ve Křtinách

Představte si nějaký krásný letní teplý den. Skupina lidí se rozhodla, že vyleze na nedalekou horu. Chůze je snadná, počasí mírné. Po několika hodinách dosahují vrcholku, kde je horská restaurace. Tam najdou pohodlná křesla, místnosti pro odpočinek, dalekohledy - veškeré pohodlí. Rozhled je inspirující. Vzduch je chladnější a čistší než dole. Tělo a duše lezců ožívuje dojem pohody, zdraví a energie. Mnohým ve skupině to stačí. Vracejí se domů osvěženi a uspokojeni. To jsou nedělní lezci. Několik jich zůstává, objevili další cestu. Nebo je to možná stejná cesta, ale začíná daleko dole v údolí. Hnání potřebou zkoumat, vyražejí vpřed. Po nějaké době se vzduch opět ochlazuje. Dřeviny řídkou. Mraky tu a tam zatemní slunce. Cesta stále stoupá, je stále prudší. Ještě nepřekračuje meze dovednosti těch, kteří se rozhodli pokračovat. Dosahují druhého odpočívadla, ale zde už žádné pohodlí kromě kuchy a ohniště pod širým nebem nenacházejí. Kamarádství je nyní hlubší. Pasou se velkolepější podívanou. Vesnice, ve kterých vyrůstali jsou nyní titěrné a vzdálené, choulí se daleko v údolí. Je to jejich minulost, kterou vidí v nové perspektivě. Nyní vidí omezenost svého života, života tam dole v údolí. Několik lidí opouští toto stanoviště, aby putovali výš. Většina se chvíli zdrží a pak se vrací dolů. Hrstka lezců zůstává. Párají po skryté cestě, která nad nimi mizí a následují ji. Jsou připraveni stoupat kolnými stěnami, lest a plazit se po úzkých římsách, probídat jeskyně ve velkých výškách, překročit hranici sněhu a postupovat dál? Nyní se trochu bojí a cítí, že jsou opuštěni a poněkud zmateni. Ptají se sami sebe, proč opustili družné veselí odpočinku při poslední přestávce, aby se pustili do této bolestivé, nebezpečné cesty - nebo to je jen nějaká pouť? Jejich fyzické strádání se zrcadlí v jejich boji duchovním. Skalnaté překážky a útesy hrozí možností velkého zranění, horšího než k jakému mohlo dojít kdy dřív, protože riziko a zranitelnost jsou větší.

Navíc probíhá vnitřní bitva. Lezci cítí, že přijali jakéhosi odpůrce, protivníka. Hora se stává něčím, co se musí zvládnout. Z hrstky lidí, která do těchto výšek stoupá, může vrcholku dosáhnout jen jeden nebo dva lidé. Těch pár lidí, kteří vsadili všechno na jednu kartu a chtějí dosáhnout vrchohu, využijí každý svůj nástroj a pomůcku v co největším rozsahu. Chtějí všechno, chtějí vrchol, mystickou zkušenost, kterou má každý velký lezec.

Ram Dass, Cesta uvědomění

*Jaké je to štěstí nemít vůli, neříkat „já“
a zapomenout, kdo jsi a jak ti říkají
a svěřit se s důvěrou Božímu vánku.*

Nikos Kazantzakis, Chudásek Boží, Život sv. Františka

*Již jsem dán síle, která vede můj osud.
Již po ničem netoužím a tak nemám co bránit.
Nemám myšlenek, a tak mohu zřít.
Již ničeho se neobávám,
tak proto se rozvzpomenu na své Já.
Klidného a odpoutaného
nechá mě Orel projít ke svobodě.*

Gato, Uniknout Orlovi

*Existují pro mne jen cesty po stezkách srdce.
Jen po takových cestuji
a projít je v celé jejich délce
je jedinou hodnotnou zkouškou jakou znám.
A tak po nich cestuji
a bez dechu se dívám a dívám*

don Juan

Carlos Castaneda, Učení dona Juana

羽挂秋山深
回頭人境
卷六十一
因

EPILOG

rozhovor v srdci

JYOTA SE JYOTA JAGÁVO

SATAGURU JYOTA SE JYOTA JAGÁVO

Zapal mé srdce láskou, sataguru zapal mé srdce svým.

Jakmile jednou najdeš odvahu být sám sebou a začneš ze sebe setřásat všechny ty řetězce připoutání a závislosti, instalované ti do srdce okolním světem, začneš najednou vidět, že každý z lidí hledá To samé : své štěstí, a že jen forma hledání se různí podle výše poznání a míry prožitého utrpení. Náhle uvidíš, že každý hraje jen tu roli, kterou potřebuje hrát a že jsme vlastně všichni zajatci svých karem, přímých důsledků svých dřívějších činů. A to je čas pro očistu srdce. Někdo tam - kde právě je - potřebuje sloužit a tak slouží, jiný momentálně potřebuje samotu a tak po starobylém mnišském způsobu sedí někde v horské jeskyni, opakuje si mantru s Božím jménem a zkoumá skryté mechanismy své mysli a přírody. Mezi oběma není rozdíl. Oba patří do stejného tance Božské Hry. Každý dělá to své a přitom je důležité, aby dělal to, co dělat má a nedělal to, co dělat nemá. A aby byl tam, kde být má, a nebyl tam, kde být nemá. Abychom žili v okamžiku přítomnosti, tady a teď a nebloudili v budoucnosti či minulosti. Podobně jako když píší tyto řádky - mé srdce mě k tomu vede - tak to dělám a nepřemýšlím nad tím k čemu to je, jsem jenom nástroj. Mám-li žít sto let, nebo jen jeden den, chci svůj čas vezdejší vyplnit Cestou za Bezdůvodným Štěstím, které kvete tam, kde je nepřipoutanost, láska a poznání. Cítím, že jen takový život stojí za to žít. Raději volím jediný den svobody, než sto let přežívání v zajetí svých nevědomých myšlenkových stereotypů a strachu. „Vlastně je to snadné“, pravil Mistr: „Jen plně uvolnění!“

Pán Bůh Vám zehnej. Skončila má práce na tomto dílku.

Chud'ásek Boží - Gjáněšvárpuri

Jsem u Brodieho doma, přes okno hledím na posvátný křtínský chrám nad nímž se vznáší srpek měsíce. Je 1. února L.P:1998, desátá hodina večerní.

Óm Šanti, Šanti Šanti Óm

Mír, Mír, Mír

三沙流
三石
善山
妙女一
了了

